

Obsah čísla:

Měsíc naděje, nového života	
a Kristova vítězství.....	1
Výtah z jednání staršovstva 6. 3. 2025.....	2
Poklady české státnosti.....	3
Vzpomínka na maminku	
Janu Oliveriusovou.....	11
Křížovka.....	14
Fotka z oběda.....	15
Kalendář na duben 2025.....	16

Měsíc naděje, nového života a Kristova vítězství

Duben je měsíc, kdy příroda nabírá na síle. Stromy se zahalují do svěžích odstínů a teplé sluneční paprsky přinášejí stále více světla do našich dní. Ptáci zpívají své chvalozpěvy od brzkého rána a dlouhé zimní noci definitivně ustupují jaru. V tomto období, kdy světlo přemáhá tmou, slavíme Velikonoce – svátky, které jsou oslavou života, naděje a vítězství.

Duben je spojen i s osobnostmi, které se v tomto měsíci narodily a ovlivnily svět různými způsoby. 10. dubna 1829 si připomínáme narození Williama Bootha - člověka, který svou víru přetavil v konkrétní skutky lásky a milosrdenství. Jako zakladatel Armády spásy pomáhal potřebným a ukázal, že křesťanská láska má být činná a praktická. Jeho služba dodnes oslovuje miliony lidí a svědčí o síle Kristova poselství.

Duben je také měsíc, kdy se narodil (20. 4. 1889), ale i zemřel (30. 4. 1945) Adolf Hitler, jehož ideologie nenávisti přinesla světu nesmírné utrpení. Tato připomínka je mementem, jak nebezpečné může být, když se člověk odvrátí od Božího řádu a lásky.

Duben byl rovněž posledním měsícem života Josefa Čapka, významného českého spisovatele a malíře, který zemřel v dubnu 1945 v koncentračním táboře Bergen-Belsen. Čapkův život byl zmařen ve víru druhé světové války, ale jeho odkaz zůstává živý. Jeho slova „Nezoufám si, protože vím, že na světě je láska“ jsou svědectvím o síle naděje, která přemáhá i to největší utrpení.

Velikonoce se slaví po celém světě, někdy velmi originálním způsobem. V Guatemale se například zdobí ulice nádhernými barevnými „koberci“ z květin, písku a pilin zobrazujícími biblické příběhy. Mezi nimi

procházejí průvody lidí nesoucích kříže, kteří si tak připomínají Kristovu cestu na Golgotu. Tato tradice spojuje umění, víru a radost ze vzkříšení.

Stejně jako jarní světlo rozjasňuje krajinu, jsme i my zváni k tomu, abychom přinášeli světlo Kristovy lásky do života druhých. Duben nás vybízí, abychom se stali posly naděje a radosti, abychom se nechali inspirovat příběhy těch, kteří následovali Krista odhodlání přemáhat zlo dobrem.

Ať letošní duben naplní naše srdce vírou, láskou a odvahou. Buďme těmi, kdo dokazují, že Kristovo vítězství je živé – v našich činech, slovech a každodenním životě. Aleluja, Kristus vstal z mrtvých!

Jana Novotná

Výtah z jednání staršovstva 6. 3. 2025

- informace o duchovenské službě a dalších akcích v březnu
- informace pro staršovstvo k průběhu příprav sborníku k výročí sboru (host J. Mašek): připravuje se rozšířené vydání staršího sborníku, náklady na vydání odhadem do 10 000,- Kč
- příprava slibu staršovstva při bohoslužbách 9. 3.
- příprava VSS: návrhy na obsazení volených funkcí, příprava vstupu o dárce, příprava poděkování manželům Černohorským za dlouholetou správu financí
- příprava mimořádného jednání staršovstva 5. 4. v Nebušicích
- informace o přípravě sborové dovolené: organizace běží dle plánu, záloha zaplacená
- informace o přípravě dětského tábora: zbývá několik posledních volných míst
- schválení vykonání svatebních obřadů faráři v průběhu jara a léta
- příprava výletu 17. 5. s Handrijem Härtlem: nabídnout nejprve konfirmandům s rodinami, poté mládeži
- jednání o úpravách liturgického prostoru (host Hanuš Härtel): schváleno v prezentované podobě, návrh bude představen na VSS

- schválení posunu konfirmační slavnosti na 1. neděli adventní, 30. 11.
- obsazení místa sborové sestry po 09/2025: probíhají jednání s Markétou Petříčkovou
- schválení hospodářského výkazu za rok 2024 a rozpočtu pro rok 2025
- schválení termínů sbírek: 16. 3. CC sbírka na tisk a publikační činnost, 30. 3. Postní sbírka Diakonie
- připomenuty potřeby členů se zhoršeným sluchem: důraz na hlasitost a srozumitelnost presbyterů při bohoslužbách, sluchátka (poděkování D. Henychovi a P. Hejlovi); lze zařídit další přístroje
- schválen návrh M. Jílkové na pořízení mlýnku na kávu do kuchyně: cenový limit 5 000 Kč
- neschválen návrh M. Jílkové na pořízení chytré TV pro přenos bohoslužeb do kuchyně
- schválena žádost P. Hudce o darování tee-pee a konstrukce sboru v Libštátu

Příští řádná porada staršovstva: 3. 4. 2025 v 19:00, své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Petru Hejlovi (ideálně e-mailem).

Poklady české státnosti

28. září, den, kdy si připomínáme bratrovraždu knížete Václava, je ustanoven jako státní svátek, Den české státnosti. K té vraždě však nedošlo z malicherných důvodů. Václavův mladší bratr Boleslav stál na straně jejich matky Drahomíry ze Stodor, z jednoho kmene svazku Polabských Slovanů, která se nedokázala smířit s pleněním své rodné domoviny saským Jindřichem Ptáčníkem, již tehdy ustanoveným německým králem, jehož říši se kníže Václav uvolil vyplácet každoroční naturální daň v podobě volů a stříbra - aby své zemi tak uchoval mír a životy jejích obyvatel a nepřipustil utrpení, a v neposlední řadě zemi zachránil i před válečnými škodami, které by bez pochyb i tehdy znamenaly daleko větší ztráty, než ti volí a stříbro-, když Jindřich Ptáčník vojensky přitáhl i do Čech. Ostatně výrazně o tomto státnickém kroku

20letého knížete Václava píše František Palacký ve svých Dějinách. Ale nešť, vždyť bez pochyb i za toto vskutku státnické rozhodnutí již od středověku vesměs celá česká společnost knížete Václava vnímá jako světce. Není zde prostor, abychom hodnotili onen vojenský voj, se kterým se Jindřich I. spolu se svými spojenci tehdy v roce 928 vypravili do Čech, či abychom v těchto souvislostech probírali uváděná Václavova politická jednání a následnou mezistátní smlouvu. Prostě kníže Václav to proti té přesile vyřešil krátce: oním tributem a smlouvou! Právě Jindřich Ptáčník válečnický „šířil křesťanství“ mezi Polabskými Slovary, takže kníže Václav určitě věděl své, i když se Čechové tehdy již dlouhá desetiletí duchovně spoléhali na křesťanské Bavorsy – na Nový rok 845 se v bavorském Řezně uskutečnil křest předních českých osobností! Ostatně pokřtěni byli již i Přemyslovci, Václavovi předkové, přesto v tom roce 928 Jindřich Ptáčník, spolu s franskými, ale i bavorskými vojsky, přitáhl k Praze. František Palacký však připomíná, že neblahou roli zde hrála právě kněžna Drahomíra, která během Ptáčníkových „misijních“ výpadů na Polabské Slovary byla své otčině nápomocná při jejich obraně vůči dobyvateli. Proto se spojené německé kmeny nyní vojensky soustředily i na Čechy! A tak Václavovi nezbylo nic jiného, než ti čeští volí a české stříbro, a prostě jenom a jenom mezistátní smlouva. To však česká politická protistrana neunesla... A nezapomeňme ve svém uvažování, že tehdejší Polabští Slované sídlili i na územích, kde se dnes nachází německý Berlín. O tom tributů vůči německé říši máme všichni povědomí. Žel nejen širší veřejnosti je dnes již/dosud neznámé kázání, které si o půl tisíciletí později Mistr Jan Hus připravil na svoji obhajobu na kostnickém koncilu, ale nebylo mu umožněno je přednést. Kázání nese název Řeč o míru. Jistě, zdaleka nevystupuje s onou konkrétní státnickou zodpovědností, kterou musel prokázat kníže Václav. Ale můžeme být hrdi na kněze Jana, jenž tváří v tvář, byť se pokouší o svoji obhajobu, všemožné vysoce postavené preláty a potentáty té doby upamatovává i na důsledky, které společnosti může přinést jejich rozhodnutí: svévolně obviněného odsoudit na smrt... Mistr Jan v očekávání rozsudku smrti však nevyjadřuje jakési hypotézy, nýbrž své kázání vypracovává pouze na základě obecně známých biblických vyjádření Krista či jeho stoupenců.

Jan Hus si za základ svého kázání bere Kristova slova, kdy Ježíš vysílá své učedníky mezi lidi, aby je při vstupu do jejich příbytků pozdravili slovy Pokoj vám, Mat. 10, 12, i když sám byl již v očekávání smrti. Mistr Jan však v této souvislosti upozorňuje na dvojí mír v Kristově učení: mír Boží a mír tohoto světa, připomenutím Kristových slov: „Svůj mír vám dávám; nedávám vám mír, jaký dává tento svět,“ Jan 14, 27 s tím, že „... mír Boží je utišení mysli zakotvené v ctnostech.“ Na Božím míru MJH shledává tři různé stránky: „...mír člověka s Bohem, člověka se sebou samým a člověka s bližním. A všechn tento mír má svůj základ v zachovávaní Božích příkazů.“ Připomíná však, že jedinečnost Božího míru tkví především v jeho „neměnné stálosti a vytrvalosti“: „...člověk Boží mír nemůže nikdy ztratit, leč by tomu chtěl...“ Avšak, „...mír v prvním smyslu, totiž mír člověka s Bohem, má takový dosah, že bez něho je každý jiný mír nemyslitelný...“, zdůrazňuje Mistr Jan a podle Iz. 59, 2 rozvádí hřích, toliko který rozdvojuje Boha a člověka. A „...a pokud jde o mír v třetím smyslu, to jest o mír člověka s bližním, je zřejmé, že se projevuje bratrským milováním a že tedy předpokládá víru a naději. Vycházejíce z víry musíme zajisté věřit, že obecenství svatých zmocňuje každého vyvoleného dobrého křesťana k tomu, aby sloužil k prospěchu kohokoli...“ V pojednání o míru světa Mistr Jan upozorňuje na rozpor, „... že lidé po něm přirozeně touží, takže právě o něj se vedou všechny války, které by byly zbytečné, nebýt tohoto cíle.“ Zde se Mistr Jan dovolává slov sv. Augustina z jeho spisu O obci boží: „Hodnota míru je tak veliká, že ani v pozemském a smrtelném životě nic neslyšíme raději, po ničem nebažíme toužebněji a nic lepšího konečně nemůžeme nalézt.“ K tomu Jan Hus však poznamenává, „...mír světa je nepostačující, nepokojný a nestálý...“ A připomíná zde slova z Dtr. 32, 15: „Ztučněl milovaný a vzepřel se, ztučněl, ztloustl a stal se otylým, opustil Boha Stvořitele svého a odstoupil od Boha svého spasení.“ Husovo zamýšlené kostnické kázání vydané roku 1963 předmluvou doprovodil prof. Amedeo Molnár shrnutím Husových varování před lidskými přestupky: „Žel oči soudobých křesťanů jsou tak zaslepeny prachem časných statků, tělesnou rozkoší a světskou nadutostí, že nedovedou dbát o tento základní a výchozí mír.“ – Boží mír. Amedeo Molnár se ve své předmluvě

zamýšlí dále: "Rozlišiv takto dvojí mír, hledí Hus odpovědět na otázku, proč žije soudobé křesťanstvo bez míru. Má jednoznačnou odpověď: „Odklon od Božího zákona zbavuje rytěřující církev míru. Rozvrat způsobují v jejím středu ti, kdo hnáni ctižádostivostí jsou plni bezmezného pokrytectví, jaké jen ctižádost dovede plodit... Dnes a denně se šíří hnilobný sliz po celém těle církve“, volá Hus s Bernardem z Clairvaux, a čím víc se rozmáhá, tím je beznadějnější, čím hlouběji proniká, tím je nebezpečnější.“ V dětství i mládí mezi mé nejoblíbenější četby patřila novela Aloise Jiráska Z Čech až na konec světa. Důvodů bylo několik: autor popisoval rytířské souboje a různá dobrodružství, s nimiž se poselstvo krále Jiřího z Poděbrad během své mírové mise muselo vyrovnávat, zároveň jsem si však uvědomoval, jak právě poselství českého krále přináší Evropě cosi dobrého, prospěšného. A i přes Jiříkovy vnitropoliticky nezbytné státnické kroky, z Jiráskova textu mi vystupoval králův příklon k Jednotě bratrské. V té době jsem si doma navíc pravidelně četl v románu Tiší v zemi od Leontiny Mašínové. Román pojednává o zakládání kunvaldského sboru. Ač rozdílné náměty, přesto stejné téma: Šíření Kristovy lásky a pokoje. Navíc mě vůbec nenapadlo, že o dvacet let později přeložím jako svou prvotinu román Pád Cařihradu od Mika Waltariho, jehož téma již tehdy, přirozeně i mimo jiné, podnítilo krále Jiřího k zosnování projektu Mírové organizace křesťanských států, jehož podkladem byla Poděbradova Smlouva o nastolení míru v celém křesťanstvu. A právě s tou král Jiří vypravil své poselstvo až na sám „konec světa“. Poděbrad znění Smlouvy vypracoval se svým diplomatickým poradcem Marinim a ta obsahuje 23 článků, které slouží jako návod pro ty "... kteří se z vůle Ducha svatého odhodlají postavit nepříteli... jako zeď před dům Izraele ..." Jako by četli Mistra Jana, nabádají: „A nikoho nesmí od služby Bohu ani sladkosti vlasti ani přenádherne paláce ani přemíra bohatství. Je přece nutno sloužiti tomu, který se pro nás nezalekl podstoupiti smrt na kříži..." První článek Smlouvy její účastníky zavazuje, „...že si od této hodiny a dne nadále budeme vzájemně prokazovati a zachovávat čistě, pravé a upřímné bratrství..." V článku 4. čteme: „... v případě, že by snad někdo nebo někteří, mimo tuto dohodu, lásku a bratrství naše stojící, aniž jim bylo

námi ublíženo, a aniž by byli vyprovokováni, proti komukoliv z nás začali válku anebo ji začítí zamýšleli..., vyslalo naše níže uvedené shromáždění ve jménu všech účastníků této Smlouvy a na společné naše náklady... své slavnostní vyslance k urovnání sporů a obnovení míru...“ Tento článek navíc vnímám jako úsilí uplatnit Husův „mír s bližním“, který jako jediný dokáže vytvořit hráz vůči násilí. Naléhavě mě oslovuje i čl. 9, ve kterém král Jiřík mír podmiňuje spravedlností, a odůvodňuje to: „...ze spravedlnosti se mír rodí a je zachováván... je třeba zavést...nová práva, z lůna přírody čerpaná, a na nové zlořády nové léky objeviti...“ Následné články pojednávají o vztahu vůči účastníkům Smlouvy, kteří její podmínky naruší, a přirozeně i finanční a materiální zajištění potřebné pro její aktivní uplatnění, ale též i stanovení strategie pro případný nezbytný válečný konflikt. Posléze jsou účastníci Smlouvy zavazováni vzájemnou poslušností všeho, „... co bude jakýmkoliv způsobem pracovati pro mír a prospívati míru a spravedlnosti, jakož i obraně věrných křesťanů...“ Přibližně půl druhého století po Jiříkově marném diplomatickém mírovém úsilí, se rozpoutala již celoevropská válka, jejíž následky v neposlední řadě z domoviny vyhnaly i biskupa Jednoty bratrské Jana Amose Komenského. A jistě i to poznamenalo jeho nahlížení na světové dění. I on se posléze obezřetně soustředí na evropské dění. Dobře víme, že Komenský si Evropy nedobrovolně užil až, až. Byť to dokázal zužitkovat: jak oslovením účastníků mírových jednání, tak svými biblickými studiemi. V mírovém traktátu Posel míru, zaslaném mírovým vyslancům Anglie a Nizozemí v nizozemské Bredě, nechá vyjednávače pozdravit slovy Písma: „Do kteréhokoliv domu vstoupíte, rcete: Mír domu tomuto! “Luk. 10, 5 – Necháme na dějepiscích, zda JAK se zde inspiroval kostnickým kázáním Mistra Jana, jenž své nabádání koncilových účastníků také zahajuje těmito Kristovými slovy, či zda i on sám vidí jako významné pro dění doby čerpat z těchto Ježíšových slov. Jan Amos Kristova slova ještě podtrhuje nabádáním mírových vyjednávačů slovy apoštola Pavla: „Jak krásné jsou nohy těch, kteří zvěstují mír, kteří zvěstují věci dobré,...“ Řím. 10, 15, jenž čerpá z nádherných Izajášových slov: „Jak líbezná je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese poselství a ohlašuje

spásu, jenž Sijónu hlásá: Tvůj Bůh kraluje!“ Iz. 52, 7. Píšu Poklady české státnosti, ano, již každé vyjádření Učitele národů, jako i v tomto traktátu, vskutku je drahokamem, ovšem vybroušeným jen a jen slovem Božím. Vždyť JAK dále nabádá: „Vy, vyslanci míru... kladte na váhy nejenom plány lidské, nýbrž i božské; za cíl mějte nikoliv válku, nýbrž mír!“ Významným celoživotním uvažováním v tomto směru je i Komenského spis Křiky Eliášovy, jenž podle uznávaného latiníka bratra Jiřího Beneše, dnešního překladatele a editora tohoto díla, vznikl v posledních letech Komenského života. Jan Amos zde opakovaně nabádá, podle i tehdy již staleté české tradice Hus, Poděbrad, „...k velké světové diskusi svolat obecný či ekumenický koncil, kde by se v duchovním boji utkali zastánci jednotlivých, částečných pravd a ve vzájemné diskuzi nacházeli vzájemně přijatelná řešení. Předmětem diskuze by samozřejmě nebyly jen otázky náboženské, ale i politické a filosofické.“ (J. Beneš). Takovým koncilem Komenský chápe i ono Eliášovo setkání se čtyřmi sty padesáti Baalovými proroky, a navíc se čtyřmi sty Ašěřinými proroky, „... kteří jedí u stolu s Jezábelou.“ A tak ty, „co poskakují na obě strany,“ Eliáš nechal shromáždit na hoře Karmel a tam s nimi soutěžil, co oni dokáží ve jménu jejich božstva, a co on se jménem Hospodinovým na rtech. Ovšem „Hospodinova ruka byla s Eliášem.“ Eliáš tak řešil i nenávist ve své vlasti. Smysl karmelského zápasu pro Jana Amose? „Má-li křesťanství šířiti mimo Evropu, je třeba, aby Evropa nejdříve žila v míru.“ Mám za to, že Komenský tak jednoznačně a naprosto přesně vystihl i Jiříkovo diplomatické mírové úsilí, neboť Komenského: „Vaše sudy prachu, střely, kanóny, meče, oštěpy nikdy nepřinesou klid, spíše jej naruší – vždy tomu tak bylo. Ze zbrojnic udělejte biblioték – z děl zvonů k muzice...“ (Křiky Eliášovy). A proto: „Smiřte se všichni, navraťte se všichni z války k branám, vždyť války se vedou v poli, uvnitř bran se rokuje.“ Iz. 28, 6. A Komenského připomenutí: „Jestliže však se zdá příliš nesnadné následovati pravidel a příkladů dokonalosti, daných Kristem a apoštoly, aspoň nezhazujte se tak dalece, vy křesťané, abyste považovali za nesnadné neb sebe nedůstojné napodobovati drobnější příklady dávných světců. Pohleďte, co učinil Abraham, aby se vyhnul sporům se svým synovcem Lotem. Oba vyšli na rozkaz boží ze své vlasti, a v cizí zemi tak

se rozmnožila jejich čeleď i jejich stáda, že nepostačovala jim země, aby spolu bydlili. Proto vznikaly pútky mezi pastýři stád. Gen. 13, 5, 7. Co tu Abraham? Zda sledoval své právo (že byl starší, váženější a mocnější) a vyháněl se svými lidmi Lota z místa? Nikoliv; spíše všechno přátelsky rovnal a horšímu zlu předcházela.“ (Posel míru) - A posléze: „Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vláda věcí tvých k tobě se zase navrátí, o lide český!“ (Kšaft umírající matky Jednoty Bratrské) Těmito slovy Učitele národů Tomáš Garrigue Masaryk uvedl svou nástupní řeč do prvního prezidentského úřadu. Jak jinak mohl tento heršpický evangelík a autor České otázky a studie Palackého idea národa českého uvést svůj první nástupnický projev do úřadu prezidenta Československé republiky po znovunabytí samostatnosti své země, byť mu předtím nezbývalo než do hrůz jedné z vichřic hněvu rovněž vstoupit. Ve víře, že nový evropský stát, Československo, se stane „...dědicem... toho všeho, co jsem koli po předcích svých byla zdělila a přes těžké a nesnadné časy přechovávala.“ (Kšaft...) A po letech, po vzoru svých duchovních i státnických předchůdců, bezesporu i s ohledem na mezinárodní dění v Evropě, TGM neváhá svému nejbližšímu spolupracovníkovi při utváření ČSR, ministru Edvardu Benešovi potvrdit jeho státnický akt mírové smlouvy s SSSR z roku 1935. Československo-sovětská spojenecká smlouva byla podepsána 16. května 1935. Ministr Edvard Beneš, bezvýhradný stoupenec francouzské politiky, tak i navazoval na smlouvu Francie se SSSR, uzavřenou v téže době. Ministr Edvard Beneš tímto aktem především upozorňoval na hrůznou skutečnost nástupu nacismu v Německu a na nebezpečné jmenování A. Hitlera kancléřem Velkoněmecké říše k lednu 1933. - Mimořádně významnou humánní politiku jeho ministerstva v tom čase představovala koordinace bezvýhradného udělování čsl. víz německým demokratickým uprchlíkům po Hitlerově nástupu k moci: Ze strany Hitlera si Edvard Beneš tak vysloužil nehorázně sprosté opakované urážky, ve kterých mnozí pokračují dodnes. Václav Havel k tomu poznamenává: „... Hitler rozpoutal proti Benešovi nenávistnou kampaň, jejíž některé stereotypy bohužel dodnes přežívají...“^(**) Vývoj v Německu, ministrem Benešem

i prezidentem Masarykem shodně vnímaný, se stal přímým podnětem k vypracování a uzavření oné čl. smlouvy. Oba předáci země, dobře znalí její historie, mimořádně symbiózně bez pochyb čerpali právě ze zkušeností knížete Václava, jak je ve svých Dějinách František Palacký uvedl do širšího povědomí národa. Zde je navíc nutné opakovaně připomínat, že smlouva z roku 1935, opětovně dojednaná v roce 1943, a to po trojích osobních jednáních Edvarda Beneše v květnu a červnu 1943 s prezidentem F. D. Rooseveltem v Bílém domě, vždy za přítomnosti velvyslanců Hurbana či Smutného, a navíc po uzavření smlouvy Velké Británie s SSSR, tak nebyla žádným svévolným aktem ministra a následně prezidenta Edvarda Beneše, jenž vždy vycházel z Masarykovy státnické koncepce, a v neposlední řadě z mezinárodního dění! Vždyť v záhlaví smlouvy z roku 1935, jako i v jejím schvalovacím protokolu za ČSR je uveden prezident Tomáš Garrigue Masaryk. A navíc doporučuji všem, kteří budou, byť jen pozvedat obočí nad mými větami, aby se podrobně seznámili s Masarykovou studií o Palackém, která je pro tyto mé věty inspiračním zdrojem. Ostatně i Otec národa, jako i jeho následovníci Masaryk a Beneš, bezesporu patří mezi ony poklady české státnosti. Ano, v Benešově státnickém směřování z roku 1943, byť potvrzeném Rooseveltovým vyjádřením, „...že Rusku je třeba důvěřovat a pokračovat v loyální spolupráci plně i po válce...“¹⁾ lze vnímat námitku o blátu a o louži, i když prezident F. D. Roosevelt svůj postoj zastával i při následných teheránsko-jaltských vyjednáváních. Ale byla to jejich postupimská část, jejíž projednání se prezident Roosevelt kvůli svému úmrtí však již nezúčastnil, která tak Československo definitivně odkázala na bezmocné podrobení se následnému bolševickému vyděračskému násilí. – Následný prezident USA H. Truman na konferenci jednoznačně prohlásil, že otázkami jednotlivých zemí se již nehodlá zabývat a zájem projevil jen o otázky celosvětové. A stejně destruktivně působila i výměna britských premiérů Churchilla a Attleeho během konference (v důsledku výsledků britských parlamentních voleb): obojí tak nahrálo totalitní Stalinově brutální svévoli. Ovšem zde je opět nezbytné důkladně a poctivě se i sebekriticky zamyslet nad onou studií o Palackém, a to především, dospějeme-li ve svém uvažování až k volbám v ČSR do

Ústavodárného Národního shromáždění v roce 1946. Vše, co následovalo, bylo jen a jen jejich důsledkem: byl to právě výsledek těch voleb, co bezvýhradně předznamenalo osud Československa na následující čtyři desetiletí. Nic jiného! Ovšem tehdejší „vůle lidu“ - **v českých zemích KSČ volilo 40,1% občanů!!!** - beze všeho, až bezhlavě přijmout i zvrácenou ideologii násilí, se zásadním odklonem od Palackého či Masarykovy státnické koncepce -, nás pronásleduje dodnes! A tak následný bolševický režim místních poddajných slouhů požíral, co se dalo! Byť to prezident Edvard Beneš v případě znovuoobnovení Československé republiky svým diplomatickým umem zprvu nepřipustil: Za svého úřadu v exilu se věnoval náročnému úsilí především vrátit historické hranice země do předmnichovské doby, dále aby Velká Británie a Francie odvolaly Mnichovskou dohodu se vším všudy a spolu s USA i se SSSR uznaly Prozatímní československou vládu -, „a tak se podařilo uchovat kontinuitu československého státu“.^{*)} A v neposlední řadě i on na svých bedrech nesl československý odboj. A spoluřešení odsunu občanů německé národnosti s nacistickou minulostí jak z Československa, tak z Polska a Maďarska. Především právě prezident Edvard Beneš ze své jedinečné zahraničně politické praxe po 1. sv. v. moc dobře věděl, jak poválečná mírová jednání mohou zamíchat kartami té které země. A že zamíchaly! Takže únor 1948 v ČSR je již naprosto jiná kapitola: neboť s tím jednoznačným důsledkem postupimské konference, a především zvolením násilnické bolševické partaje do čela Národního shromáždění neměl prezident Edvard Beneš prakticky již nic co do činění! I když naše historiografie uvádí řadu rozporných vyjádření či událostí z té doby, které jsou uváděny jako případné „rozhodné, správné řešení“...

^{*)} Dr. Edvard Beneš: Paměti – od Mnichova k nové válce...

^{**)} Václav Havel: Edvard Beneš - Dilemata evropského politika

Marek E. Světlík

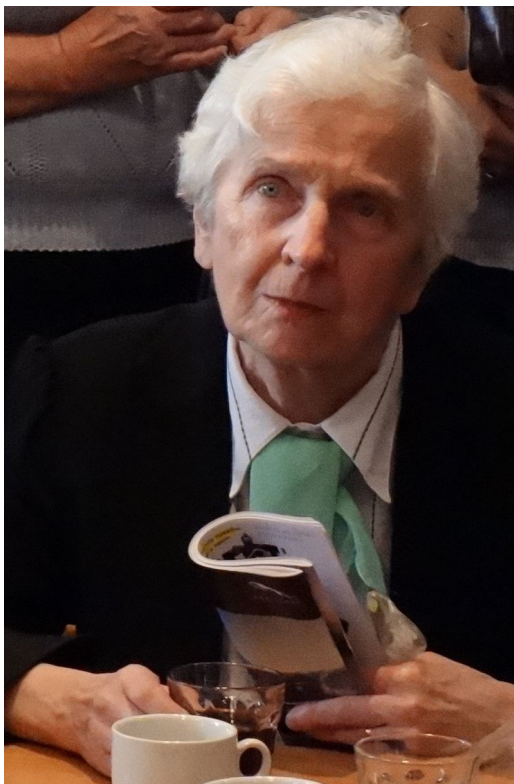
Vzpomínka na maminku Janu Oliveriusovou

Syn Tomáš zavzpomínal na Janu 23.2.2025 při posledním rozloučení v modlitebně ČCE v Praze 6- Dejvicích, Z. Wintra 15

Milí příbuzní, milé sestry, milí bratři tady z dejvického sboru, přátelé,

je pro mě čest, že tady můžu dnes jménem rodiny vzpomenout na maminku. Pro vás, kteří jste jí byli nejbliž, to byla Jani, pro nás „kluky“ to byla a zůstane prostě máma, pro vnoučata babička. Každý z nás její odchod prožívá po svém a musí se s tím sám vyrovnat, ale věřím, že něco máme všichni společné. Je to přirozený smutek, že nám odešel tak blízký a milý člověk, a současně vděčnost za mamčin život. Vděčnost Bohu za to, kým pro nás byla, i za to, jak jí Bůh provedl posledními chvílemi jejího života. Je krásným svědectvím o Boží milosti, že my, kteří jsme jí byli úplně nejbliž, jsme se s ní stihli ještě rozloučit, poděkovat jí a modlit se u ní na jednotce intenzivní péče. Nějakých 15 minut po našem odchodu maminka odešla také. Ne do domova Horizont, jak by si sama přála, ne do domova v Roztokách, kde by dostala tu nejlepší péči a kde už na ní čekali, ale doopravdy domů – k Ježíši. A s tímhle vědomím můžu říci, že ten přirozený zármutek ustupuje vděčnosti.

Maminka se narodila 11. prosince 1941, dožila se tedy 83 let a dvou měsíců. Narodila se do zbožné a příkladné evangelické rodiny. Její otec a maminka se po celý život hluboce milovali a milovali i své tři děti: syna Petra, který byl přirozeným vůdcem dětské party, moji maminku a její sestru Marii – naši milou tetu Maru. Když maminka byla na prahu dospělosti, myslela si na jednoho čerstvého absolventa arabistiky a hebraistiky, Jardu, se kterým se znala z jarovského sboru. On si zase myslel na ní. Jednou, když byli na výletě s mladou sborovou generací,

maminka projevila zájem přeplavat řeku. Zmíněný mladý muž jí galantně nabídl, že poplave s ní. Když pak byli na druhém břehu a zůstali na chvíli sami, vyznal jí táta lásku. Díky Pánu Bohu, že romantika není jen ve filmech a v knížkách.

Jako mladí se přestěhovali do Suchdola a maminka začala chodit do dejvického sboru. Měli postupně tři syny – Honzu, mě a s větším odstupem Martina. Jako rodina jsme prožívali krásné i těžké věci. Z tatínka se postupně stával jeden z nejuznávanější arabistů u nás, i když jeho akademický postup byl zpomalován tehdejšími režimem. Maminka si hrdinně dokončila studium chemie. Měla v té době už dva malé syny. My kluci jsme rodičům někdy dělali radost, někdy jsme zlobili, a v pubertě to s námi bylo dost těžké. Někdy v té době jsme se přestěhovali sem do ulice Zikmunda Wintra, pár vchodů odtud. Pak jsme se jako mladí muži osamostatnili, začali jsme se ženit, rodičům přibyla vnoučata... a pak přišla tragická chvíle, kdy zemřel mamčin vytoužený nejmladší syn Martin. To bylo pro maminku skutečně kruté. Víím, že tehdy bojovala o zachování své víry, ale Bůh jí v tom nenechal osamělou a zvítězila. Před 5 lety zemřel můj otec, o kterého se maminka do posledních sil starala doma. Nakonec ho věrně navštěvovala – pokud to bylo za covidu možné – v domově v Roztokách. Sama se pak přestěhovala zpátky do Suchdola do domova Horizont, kde bydlela v malém bytě. O patro výš se pak nastěhovala její sestra Marie. Ta o maminku postupně víc a víc pečovala. Jsme za tuto péči velmi vděční.

Dovolte mi ještě několik osobních vzpomínek a myšlenek.

Maminka nás kluky velmi milovala. Zcela výsadní místo v jejím životě měl ovšem náš tatínek. V poslední době mi nesčetněkrát řekla: „Největší dar, jaký jsem kdy v životě dostala, byl Jarda.“ Přes všechny peripetie se doopravdy milovali. Pro mě jako pro syna je to velmi silné a dobré svědectví.

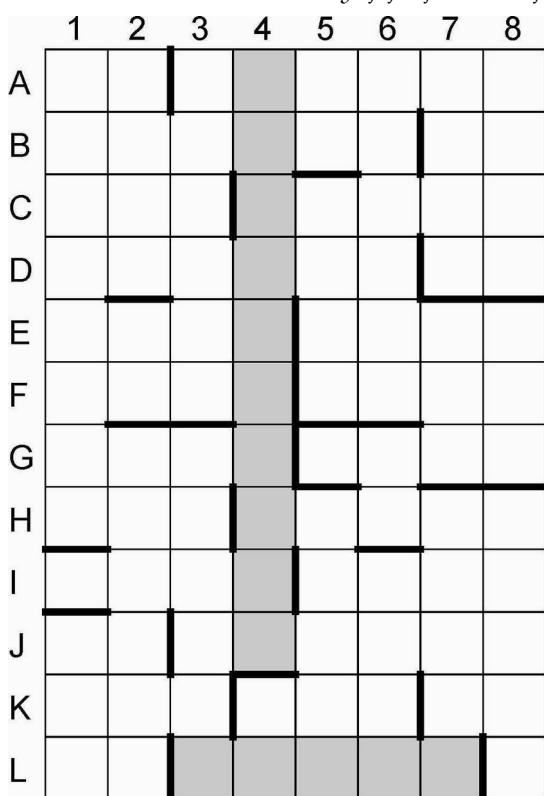
Když jsme byli s Honzou malí a z nějakých důvodů jsme asi rok nebo dva nemohli chodit do sboru a do nedělní školy, dělala nám maminka nedělní školu doma. Velmi jí záleželo na tom, abychom vyrůstali v křesťanském prostředí. Takhle niterná, neokázalá zbožnost mamince zůstala. Od některých z vás, bratří a sester tady z Dejvic, jsem slyšel, že přesně takhle jste maminku znali i vy. Jsem za to vděčný.

Maminka se dokázala velmi přesvědčivě divit, když se setkala s něčím úplně novým. Od té chvíle, co odešla, mám docela živou a milou představu, jak se teď dívá v nebi. Ne proto, že by Pána Boha předtím neznala, ale proto, že teď je prostě tam, kde je všechno nové a plné. A popravdě řečeno, co jiného jí ze srdce přát, než aby byla v úžasu před Boží slávou, jeho láskou, velikostí. V úžasu nad tím, že konečně může odložit všechny starosti, které se na ní po celý život silně lepily, nebo které si sama připouštěla k tělu. A protože na věčnosti asi neplyne čas, je šance, že jí tento úžas časem nezevšední. Tak kéž se maminka v pokoji, radosti a v plném bezpečí diví, jaké dědictví je pro ni připravené.

Tomáš Oliverius

Křížovka

Místo oslavného článku křížovka jako malá pozornost k dubnovým narozeninám naší milé sestry, jejíž jméno najdete v tajence....

láh

Legenda:

A: předložka / firma vyrábějící sušenky a oplatky; **B:** vzal někoho pryč / zkratka Knihy Rút; **C:** Lábanova dcera / huba; **D:** bratr rybáře Šimona Petra / slovenská spojka; **E:** obec na Šumavě / průhledný materiál; **F:** horská vegetace / syn Adama a Evy; **G:** neúplný, částečný, nedlouhý (obráceně) / domácky Oldřich; **H:** výtrusná rostlina, vyskytující se převážně v lese / přítok Vltavy; **I:** nádoba k vážení vody z otevřených studní / vzácný minerál; **J:** zkr. obchodní akademie / vinařská oblast; **K:** má sen / jeden z evangelistů / zkr. luxusního auta; **L:** moje / **PRVNÍ ČÁST TAJENKY** / řím. číslicí 1000

1: jedna z Pavlových epištol / chem. zn. kyslíku / kolik míst ve vlaku obsadí Sněhurka se všemi svými trpaslíky, bude-li každý mít své sedadlo? **2:** ráj / iniciály slavného čes. herce, představitele Václava Tháma v TV

seriálu F. L. Věk / pokrm z mletého masa; 3: ztratí čerstvost (květina) / vezmu do ruky; 4: **DRUHÁ ČÁST TAJENKY** / německý souhlas; 5: „léta Páně“ latinsky / blýskot / historická (stříbrná) mince; 6: čs. prvorepubliková fašist. organizace / solmizační slabika / závěs dveří; 7: žen. jméno / národ / Maryšin partner; 8: útok / osobní zájmeno / poplach

Fotka z oběda

Sborový masopustní oběd byl velmi hojný - jídlem, pitím, počtem účastníků, ale i náplní.

Marta Študentová

(Prvotní verze - kolo, vytvořené kombinací s řeckými písmeny ΙΧΘΥΣ, nalezeno v Efesu
zdroj: Wikipedia)

Kalendář na duben 2025

Bohoslužby 9:30

odkaz na on-line
vysílání najdete
zde:

[dejvice.evangelnet.cz](http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani)
[/line-vysilani](http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani)

6. 4. VP	Zdeněk Susa
13. 4.	S. Jacobea, bohoslužby s dětmi
17. 4. 18:30	M. T., sederová večere – nutné se přihlásit!
18. 4. Velký pátek	S. Jacobea, kající bohoslužby
20. 4. VP	M. Trgalová, neděle Zmrtvýchvstání Páně
27. 4. VP	S. Jacobea
4. 5. VP	M. Trgalová

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Mládež (13+)	čtvrtek 18:30 – 20:00 (3. 4. Střešovice, 10., 17. 4. Dejvice)
Konfirmandi /dětí	neděle 13. 4. po bohoslužbách (informace a přihlašování u farářek)
Děti + rodiče	čtvrtek 3. 4. 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 8. 4. v 19:00, téma: „Eutanasie“ (info: Martin Volný, martinvolny@seznam.cz)
Naši pěvci	středy 18:30 – 20:30
Zpívání	pátky 9:15 – 10:15 – Diakonie Stodůlky
Obcování	28. 4. v 19:00 (info: Andrea Bohatová, andrea@ablingua.cz)
Biblická hodina	úterý 15:30 – 16:30
Klub poznávání	čtvrtek 10. 4. v 9:30, téma: „Práce vodičích psů“
Staršovstvo	řádné 3. a 29. 4. v 19:00, mimořádné 5. 4. (Nebuše)
Ostatní	3. 4. 18:30 benefiční koncert pro Ukrajinu (Betlémská kaple Žižkov) 5. 4. 19h neformální setkání staršovstva 4. – 6. 4. jarní dny mládeže (Hvozdnice) 13. 4. ordinace výpomocné kazatelky Pavly Zetkové (Kladno) 18. 4. Okolo kříže (nekostelní křížová cesta) 23. 4. mazání chlebů pro lidi v soc. nouzi (sháníme odvoz na 24. 4.!) 25. – 27. 4. seniorátní víkendovka pro konfirmandy (klášter sv. Dobrotivé)

**Uzávěrka následujícího čísla Souterrainu
je v neděli 20. 4. 2025. Číslo vyjde 27. 4. 2025.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658 (večer), henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103